

Arrest

nr. 217 880 van 4 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KLOK
Vrijheidsstraat 23
3910 NEERPELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 oktober 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. KLOK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 4 december 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in, als houder van toereikende bestaansmiddelen. Op 1 juni 2018 wordt deze aanvraag door middel van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het

grondgebied te verlaten (bijlage 20) geweigerd. Op 8 november 2018, bij arrest nr. 212 144, vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2 Op 30 juni 2018 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in, opnieuw als houder van toereikende bestaansmiddelen.

1.3 Op 29 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde), in antwoord op de in punt 1.2 vermelde aanvraag, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 4 september 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 30.07.2018 werd ingediend door: Naam : S(...), M(...) A(...) Ma(...), Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2° - wet 15.12.1980).

Er dient vastgesteld te worden dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan de volgende feiten:

Na consultatie van de gegevens in de Algemene Nationale Gegevensbak (ANG) kon geconstateerd worden dat betrokkene twee keer gemeld staat in de ANG, gegevens toegevoegd aan het dossier. Betrokkene wordt namelijk vernoemd in een PV betreffende "Drugs / fabricatie" en een PV "Zware diefstal". Deze twee PV's werden in 2013 in Hasselt opgesteld.

Op 31.03.2017 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Limburg, afdeling Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden ten gevolge van inbreuken met betrekking op de wetgeving betreffende verdovende middelen, het bezit hiervan en de vervaardiging. Tevens werd hij veroordeeld voor diefstal met de verzwarende omstandigheid, namelijk dat de diefstal gepleegd werd in de hoedanigheid van openbaar ambtenaar, informatie toegevoegd aan het dossier.

Overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie, 23.11.2010, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier, waarin geconcludeerd wordt dat de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt zoals bedoeld in art. 28, lid 2, van de Europese richtlijn 2004/38, moet er vastgesteld worden dat betrokkene, gezien bovenstaande feiten, wel degelijk onder de reikwijdte valt van art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Wegens het zware karakter en de maatschappelijke impact van zijn gedrag, namelijk het feit dat drugsverslaving een individueel, economisch en sociaal gevaar vormt voor de mensheid, en dat de georganiseerde drugshandel een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, is het redelijk te stellen dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is.

Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privéleven en het familieleven enerzijds en de bescherming van het algemeen belang anderzijds, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene in België op hetzelfde adres woont als mevrouw H(...) C(...) Ma(...) E(...) ((...)). Er moet hierbij opgemerkt worden dat betrokkene op 30.12.2011 uit de echt gescheiden is van mevrouw H(...) C(...) Ma(...) E(...). Wat hun huidige familiale band is, is niet terug te vinden in het dossier. Niet tegenstaande de hoedanigheid waarin betrokkene met mevrouw H(...) C(...) Ma(...) E(...) samenwoont, dient er geconcludeerd te worden dat het feit dat betrokkene in België samenwoont met een andere Nederlandse onderdaan, niet zwaarder kan doorwegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Bovendien kan het gezinsleven in het buitenland eveneens voorgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijke gedrag van betrokkene. Het arrest van het Hof van Justitie (cf. supra) stelt namelijk expliciet dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er geconcludeerd worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen.

Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43, §1, 2° (wet 15.12.1980) het verblijfsrecht langer dan 3 maanden als burger van de Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde.

Krachtens art. 43, §2 (wet 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zo is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn land van oorsprong, waar hij bovendien tussen 23.01.2015 en 04.12.2017 nog gewoond heeft, doet verliezen. Bovendien legde betrokkene in het kader van zijn aanvraag van verklaring van inschrijving (d.d. 04.12.2017) bewijsstukken voor dat hij een zelfstandige activiteit uitoefent in Nederland. Er zit in het dossier dan ook geen elementen die erop wijzen dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Bovendien kan hij in de hoedanigheid van EU- burger evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zich vestigen, zich integreren, medische verzorging genieten, een gezinsleven of economische activiteit uitbouwen. (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

"Doordat de Staatssecretaris stelt dat:

"...de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is..."

Samenvattend kan worden gesteld dat het verblijf van verzoeker werd geweigerd doordat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan feiten waarvoor hij uiteindelijk ook veroordeeld werd bij vonnis van de Correctionele Rechtbank Limburg, afdeling Hasselt.

De vergelijking met het aangehaalde arrest van het Hof van Justitie dd. 23.11.2010 gaat niet op en dient minstens genuanceerd!

Ook in de nota blijft men verwijzen naar het bovenvermelde arrest doch enige nuancering ontbreekt!

"Een strafrechtelijke veroordeling op zich is een niet voldoende reden voor beslissingen van weigering verblijf of maatregelen van verwijdering. Alleen strafrechtelijke veroordelingen die nog niet uit het centrale register zijn verwijderd mogen in aanmerking worden genomen, en wel uitsluitend voor zover de omstandigheden die tot de veroordeling hebben geleid een persoonlijk gedrag laten zien dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Het moet daarbij gaan om een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving"

Op 31 maart 2017 werd betrokkene correctioneel veroordeeld naar aanleiding van feitelijkheden en 2 PV's daterende uit 2013.

Verweerster baseert zich op een vage verwijzing naar de vermeende 'drugverslaving' van verzoeker teneinde een individueel, economisch en sociaal gevaar voor de mensheid aan te tonen en in dezelfde lijn stelt verweerster dat de 'georganiseerde drugshandel' een rechtstreekse bedreiging vormt voor de

gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, zodat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is.

De actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde door de feiten die verzoeker pleegde wordt zodoende op geen enkele manier gemotiveerd!

Ook de motivering die opgenomen worden in de overgemaakte nota overtuigt dienaangaande hoegenaamd niet!

Laat staan dat middels deze vage verwijzingen en algemeenheden een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt bewezen.

Tot slot gaan deze vage verwijzingen en opgeworpen algemeenheden volledig voorbij aan het gegeven dat het begrip 'openbare orde' zeer restrictief moeten worden geïnterpreteerd, hetgeen in casu overduidelijk niet gebeurde, laat staan dat hierover correct gemotiveerd werd!

Het is aan verweerster te motiveren dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde die nog steeds actueel is, niet aan verzoeker om aan te tonen dat hij dat niet is.

Het tegendeel is waar.

(...) Doordat de weigeringsbeslissing manifest foutief is en duidelijk geen rekening houdt met alle elementen van het dossier is de motiveringsplicht bijgevolg overduidelijk geschonden, alsook artikel 8 EVRM!

Verzoeker kan enkel benadrukken en dat verweerster steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier, en dienaangaande onderzoek doen – hetgeen in casu uitdrukkelijk niet gebeurde – enkel werd gemotiveerd op basis van algemene veronderstellingen, de specifieke persoonlijke omstandigheden in hoofde van verzoeker werd voldoende in rekening gebracht.

De tussengekomen en thans bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2 In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij in dit verband het volgende:

"In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat de actualiteit van de bedreiging van de openbare orde door de feiten die hij in 2013 pleegde op geen enkele manier wordt gemotiveerd. Een drugsverslaving in zijn hoofde is niet bewezen. De 2 PV's dateren van 6 jaar geleden en kunnen niet strafbaar aan hem gelinkt worden. Hij verbleef al die tijd in België bij zijn partner die thans opnieuw zijn echtgenote geworden is. Hij heeft geen sociaal netwerk meer in Nederland. Ook zijn echtgenote woont al haar hele leven in België.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist in het verleden inbreuken te hebben gepleegd tegen de drugswetgeving, evenals zware diefstal, feiten waarvoor hij op 31.03.2017 door de Correctionele Rechtbank Limburg, afdeling Hasselt, veroordeeld werd tot 18 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 6.000,00€.

Conform artikel 43 §1-2° van de Vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde, om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat wat de handel in en het gebruik van verdovende middelen betreft, het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld heeft dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip 'openbare orde' valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 54). Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip 'nationale veiligheid' kan vallen, daar het een diffuse

vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie derhalve dat de “de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 56).

Verzoeker toont niet aan dat het Bestuur in casu een incorrecte beoordeling van de feiten heeft gemaakt of op grond van deze feiten niet kon komen tot de vaststelling dat er sprake is van een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verder dient opgemerkt te worden dat Correctionele Rechtbank Limburg verzoeker veroordeelde tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 6.000,00€, zodat het arrest van de Correctionele Rechtbank de ernst van de feiten onderschrijft.

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist weliswaar dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, doch “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). Het actueel karakter van de bedreiging kan in bepaalde gevallen derhalve reeds voortvloeien uit de aard en ernst van de gepleegde feiten. Zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing heeft het Bestuur de aandacht gevestigd op de ernst van de gepleegde feiten, waarbij wordt aangegeven dat:

“Wegens het zware karakter en de maatschappelijke impact van zijn gedrag, namelijk het feit dat drugsverslaving een individueel, economisch en sociaal gevaar vormt voor de mensheid, en dat de georganiseerde drugshandel een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, is het redelijk te stellen dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is.”

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er in zijn geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen, die aan zijn strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat hij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. (RvV nr. 203.422 van 03.05.2018)

(...)

Waar hij een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, gaat hij eraan voorbij dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die thans geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enige middel is ongegrond.”

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Artikel 43 van de vreemdelingenwet moet worden samengelezen met artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd. (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de Nederlandse nationaliteit heeft en op 30 juli 2018 op grond van artikel 40 van de vreemdelingenwet als burger van de Unie een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) indiende als houder van toereikende bestaansmiddelen. Deze aanvraag werd door middel van de bestreden beslissing op 29 augustus 2018 overeenkomstig voormeld artikel 43, § 1, 2° geweigerd om redenen van openbare orde.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 27, eerste lid van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 60-61 en Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 12 december 2016 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl. St.*, Kamer, 2016-2017, nr. 54-2215/001, 32-33).

De *in casu* relevante onderdelen van artikel 45 van de vreemdelingenwet waren reeds eerder opgenomen in artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, dat door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) werd vervangen als volgt: “2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;”. In de parlementaire voorbereidingen van de voormelde wet van 25 april 2007 wordt in dit verband het volgende gesteld: “Als algemene regel blijft gelden dat de binnenkomst en het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, zoals blijkt uit artikel 27.1 van de richtlijn. De punten 1°, 2° en 3° van het artikel 43 blijven behouden: de richtlijn herneemt deze voorwaarden in respectievelijk artikelen 27.1, 27.2 en 15.2. Tegemoetkomend aan een opmerking van de Raad van State, wordt in het 2° punt het artikel 27.2 van de richtlijn geheel overgenomen.” (Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2006-2007, nr. 51-2845/001, 61). Artikel 45, § 2, eerste tot derde lid van de vreemdelingenwet vormt dan ook de omzetting van artikel 27, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna: ook HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 43 en 45 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

Artikel 43 van de vreemdelingenwet laat het bestuur toe om het verblijf van een familielid van een burger van de Unie te weigeren, “om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid”. Uit de bewoordingen van de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie, en uit de bewoordingen van artikel 45, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat dit veronderstelt dat de Unieburger door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De loutere vaststelling dat de burger van de Unie een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt, volstaat op zich echter niet, aangezien het bestuur – zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook meermaals benadrukt en zoals uitdrukkelijk blijkt uit artikel 45, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet – bij zijn beoordeling het evenredigheidsbeginsel moet eerbiedigen. Het moet bijgevolg een billijk evenwicht vinden tussen de betrokken rechtmatige belangen, onder andere in het licht van de grondrechten, in het bijzonder van het in artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vastgelegde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (naar analogie HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, ptn. 95-99; HvJ 23 november 2010 (Grote Kamer), C-145/09, *Tsakouridis*, ptn. 52-53).

Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, *Bouchereau*, pt. 35).

De Raad benadrukt dat de gemachtigde bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid uitmaakt, over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het in artikel 45 van de vreemdelingenwet vervatte evenredigheidsbeginsel een billijke verhouding vereist tussen enerzijds de door de bestreden beslissing voor de verzoekende partij geleden nadelen en anderzijds de voordelen die in het licht van het nagestreefde doel van het algemeen belang aanwezig zijn, namelijk het herstel en/of de bescherming van de openbare orde en rust.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het bestuur bij zijn beoordeling rekening moet houden met de grondrechten, in het bijzonder het in artikel 8 van het EVRM vastgelegde recht op bescherming van het privé- en gezinsleven. In dit verband heeft het Hof het volgende gesteld: “Voor de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare orde, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het door belanghebbende gepleegde strafbare feit, de duur van zijn verblijf in de lidstaat van ontvangst, de periode die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd, de gezinssituatie van de belanghebbende en de ernst van de moeilijkheden waarmee de echtgenoot en hun eventuele kinderen in het land van herkomst van de belanghebbende geconfronteerd dreigen te worden (zie in die zin, wat artikel 8 EVRM betreft, EHRM, arrest *Boultif v. Zwitserland* van 2 augustus 2001, *Recueil des arrêts et*

décisions, § 48).” (HvJ 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 99). De bestreden beslissing bevat overwegingen in het licht van het voormelde artikel 8. Gelet op wat volgt, is het echter niet nodig hierop verder in te gaan.

In casu stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar synthesesmemorie terecht aangeeft dat de gemachtigde zich beperkt tot vage verwijzingen en algemeenheden. De verzoekende partij wijst erop dat zij op 31 maart 2017 correctioneel werd veroordeeld naar aanleiding van feitelijkheden en twee processen-verbaal daterende uit 2013. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad wordt verwezen naar twee processen-verbaal die in 2013 in Hasselt werden opgesteld, één betreffende “*Drugs / fabricatie*” en het andere betreffende “*Zware diefstal*”. Vervolgens wordt aangegeven (weliswaar zonder dat een link wordt gemaakt tussen de processen-verbaal en de veroordelingen) dat de verzoekende partij op 31 maart 2017 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden ten gevolge van inbreuken met betrekking op de wetgeving betreffende verdovende middelen, het bezit hiervan en de vervaardiging. De gemachtigde geeft aan dat de verzoekende partij ook werd veroordeeld voor diefstal met “*de verzwarende omstandigheid*”, namelijk dat de diefstal werd gepleegd in de hoedanigheid van openbaar ambtenaar. De Raad stelt vast dat noch de betrokken processen-verbaal noch het voormeld vonnis van 31 maart 2017 zich in het administratief dossier bevinden. Met betrekking tot de processen-verbaal bevindt zich, op een bijkomende vermelding van de notitienummers na, niet méér informatie in het administratief dossier dan de beknopte weergave in de bestreden beslissing. Met betrekking tot de correctionele veroordelingen blijken deze beknopt uit het uittreksel uit het strafregister van de verzoekende partij van 14 mei 2018 en uit een document van het gevangeniswezen Hasselt van 25 juli 2018. Met betrekking tot de drugsdelicten wordt in de bestreden beslissing slechts aangegeven dat de inbreuken op de wetgeving betreffende verdovende middelen het bezit ervan en de vervaardiging zijn. Uit het administratief dossier blijkt bijkomend dat het om cannabis gaat, en wordt aangegeven dat het om onwettig bezit en vervaardiging zonder vergunning gaat.

Met betrekking tot de veroordeling wegens diefstal stelt de Raad vast dat de gemachtigde hieromtrent niet verder motiveert. Bijgevolg gaat de gemachtigde ook niet in op de actualiteit van de bedreiging van de openbare orde door deze feiten, zodat de verzoekende partij terecht aanvoert dat hierover op geen enkele manier wordt gemotiveerd. Op dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij gaat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet in.

Met betrekking tot de drugsdelicten stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat de gemachtigde enkel motiveerde op basis van algemene veronderstellingen en dat haar specifieke persoonlijke omstandigheden “*voldoende*” (op basis van de context kan worden aangenomen dat de verzoekende partij “*onvoldoende*” bedoelt) in rekening werden gebracht. Zij stelt dat de gemachtigde zich baseert op een vage verwijzing naar haar vermeende “*drugsverslaving*” om een individueel, economisch en sociaal gevaar voor de mensheid aan te tonen en dat hij in dezelfde lijn stelt dat de “*georganiseerde drugshandel*” een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, zodat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is. Zij voert aan dat de actualiteit van de bedreiging voor de openbare orde door de feiten die de verzoekende partij pleegde zodoende op geen enkele manier gemotiveerd wordt, laat staan dat middels deze vage verwijzingen en algemeenheden een reële en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving wordt bewezen. De verzoekende partij concludeert dat deze vage verwijzingen en opgeworpen algemeenheden volledig voorbijgaan aan het gegeven dat het begrip ‘openbare orde’ zeer restrictief moeten worden geïnterpreteerd, hetgeen *in casu* niet gebeurde, laat staan dat erover correct gemotiveerd werd. De verzoekende partij benadrukt dat het aan de gemachtigde is om te motiveren dat zij een bedreiging vormt voor de openbare orde die nog steeds actueel is, en niet aan haar om aan te tonen dat zij dat niet is. De Raad wijst erop dat de gemachtigde verwijst naar het arrest *Tsakouridis* van 23 november 2011 van het Hof van Justitie (dat zich ook in het administratief dossier bevindt) om te stellen dat de georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt. Vervolgens verwijst de gemachtigde inderdaad in het algemeen naar de gevaren van drugsverslaving en van de georganiseerde drugshandel, om te concluderen dat het redelijk is te stellen dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot het al dan niet vallen onder het begrip ‘openbare orde’ en de actualiteit van de bedreiging. De gemachtigde verwijst echter, zoals de verzoekende partij ook aanvoert, op geen enkele manier naar de concrete, persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij en van de gepleegde feiten. De gemachtigde verwijst naar de georganiseerde drugshandel die *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt om aan te tonen dat de verzoekende partij onder de reikwijdte van artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet valt, en

bijkomend naar drugsverslaving om het actueel karakter van de bedreiging aan te tonen, maar in de uiteenzetting van de gemachtigde met betrekking tot de feiten waaraan de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt, wordt helemaal geen melding gemaakt van een drugsverslaving en van georganiseerde drugshandel. De gemachtigde verwijst enkel naar het bezit en de vervaardiging (fabricatie) van verdovende middelen. Enkel uit het administratief dossier blijkt om welke verdovende middelen het gaat (met name cannabis), maar ook daar is geen sprake van enige handel, laat staan “de georganiseerde drugshandel”. De verzoekende partij kan dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat de vergelijking die de gemachtigde maakt met het arrest *Tsakouridis* niet opgaat, minstens genuanceerd moet worden. De Raad herhaalt verder dat het vonnis van 31 maart 2017 zich niet eens in het administratief dossier bevindt, zodat niet blijkt dat de gemachtigde zelfs op de hoogte is van de concrete, persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, van de precieze drugsfeiten die zij heeft gepleegd en van de context waarin zij de voormelde feiten heeft gepleegd. De Raad merkt nog op dat zich in het administratief dossier een schrijven van 14 mei 2018 van de gemachtigde gericht aan de procureur des Konings te Hasselt bevindt, waarbij eerstgenoemde met hoge urgentie vraagt om hem de gebruikelijke kopie van het vonnis van 31 maart 2017 op te sturen. De Raad kan echter slechts vaststellen, gelet op het ontbreken van een kopie van het betrokken vonnis in het administratief dossier, dat de gemachtigde de ontvangst van deze kopie niet heeft afgewacht alvorens de bestreden beslissing te nemen. Gelet op de bovenstaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier en de bestreden beslissing naar behoren heeft gemotiveerd.

In haar nota met opmerkingen verwijst de verwerende partij – net zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing – naar het arrest *Tsakouridis* en stelt zij dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de gemachtigde een incorrecte beoordeling van de feiten heeft gemaakt of op grond van deze feiten niet tot de vaststelling kon komen dat sprake is van een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Daarnaast erkent de verwerende partij dat de vaststelling van een actuele bedreiging vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voor te zetten, vol te houden of te herhalen, maar stelt zij met verwijzing naar het arrest *Bouchereau* van het Hof van Justitie dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde. Zij stelt dat het actueel karakter van de bedreiging in bepaalde gevallen derhalve reeds kan voortvloeien uit de aard en de ernst van de feiten. Vervolgens geeft zij aan dat de gemachtigde in de bestreden beslissing de aandacht heeft gevestigd op de ernst van de gepleegde feiten, waarbij zij de paragraaf citeert waarin sprake is van het gevaar van drugsverslaving en de bedreiging van de georganiseerde drugshandel. In dit verband volstaat het voor de Raad om te verwijzen naar hetgeen hij hoger reeds heeft vastgesteld, met name dat de gemachtigde verwijst naar elementen waarvan uit de bestreden beslissing (en ook uit het administratief dossier) niet blijkt dat deze van toepassing zijn in het concrete geval van de verzoekende partij. De Raad benadrukt nogmaals dat zelfs niet blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de precieze feiten en de concrete omstandigheden die tot de veroordeling van de verzoekende partij hebben geleid, laat staan dat hij hieromtrent naar behoren zou hebben gemotiveerd.

De verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 6000 euro, zodat de correctionele rechtbank de ernst van de feiten onderschrijft. De Raad wijst erop dat deze motivering niet voorkomt in de bestreden beslissing (die bovendien enkel de gevangenisstraf vermeldt), zodat dit een *a posteriori* motivering betreft. Hiermee kan de verwerende partij de onregelmatigheid in de motivering van de bestreden beslissing dan ook niet herstellen.

Ten slotte geeft de verwerende partij aan dat de verzoekende partij met haar betoog niet aantoonde dat er in haar geval niet kon worden geoordeeld dat de gedragingen die aan haar strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, van zodanige aard zijn dat hieruit voortvloeit dat zij een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij betekent. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partij in haar synthesesamenvatting terecht stelt dat het niet aan haar is om aan te tonen dat zij geen bedreiging vormt voor de openbare orde die nog steeds actueel is, maar dat het aan de gemachtigde is om te motiveren dat zij wel zulke bedreiging vormt. Dit blijkt ook uitdrukkelijk uit de hoger geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie, met inbegrip van het arrest *Tsakouridis* waarnaar zowel de gemachtigde in de bestreden beslissing als de verwerende partij in haar nota met opmerkingen verwijzen. Hoger heeft de Raad reeds herhaaldelijk vastgesteld dat de gemachtigde heeft nagelaten om, rekening houdend met de concrete elementen van het dossier, naar behoren te motiveren dat de verzoekende partij valt onder de reikwijdte van artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, zoals deze bepaling overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie moet

worden geïnterpreteerd. Bijgevolg kan de conclusie van de gemachtigde dat overeenkomstig het voormelde artikel 43, § 1, 2° het verblijfsrecht langer dan drie maanden als burger van de Unie om redenen van openbare orde wordt geweigerd, niet overeind blijven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 augustus 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE